

BORSSZEM JANKÓ

A szerelmes horvát.

Magyar Miska. Majd elkapod a kezéd róla, Mirko! Magamnak neveltem ezt a kis lányt, nem neked.

Dr. Johann Kaiserschmarn

levele

Suttymberky Dárius magyar honatyához.

Bécs. febr. 16. 1881.

Tisztelt Collega!
Taaffe ist verschnupft!
Hiszen olvasta, mit cselekedtünk Herbst vezérlete alatt, mikor Rieger ránk fogta, hogy haza beszélünk — Berlinbe.

Kiléptünk a bizottságból.

Herbst meg elég maliciózus volt az ajtót magunk után be nem tenni — az nap nagy szél fújt Prága felől — innen Taaffe náthája.

De ez még csak az előjáték.

Majd aztán jön a java. Most Herbst — mint jó hadvezér — trainiroz apró kilépésekkel a végső nagy kirohanáshoz. Mikor aztán betanultuk, eljátszuk Plevnát à la Ozmán basa.

Taaffe ezt sejtí és részket. Rieger ugyan ajánlta, ne féljen; majd ő két jól megtermett cseh bezedistát neki tehetet az ajtónak, hogy Herbst ne tudja kinyitni. De mi nem félünk; mert ha csak tehenkedésről van szó, Herbst picador—bikador. Legyőzi a torjadort.

S ez így fog menni már ezentul.

Mikor a csehek belépnek, a németek kilépnek.

Mikor a németek belépnek, a csehek kilépnek.

Ugy-e mulatságos?

Tudnak önök ilyet felmutatni?

Csináltam is rá egy kis verset.

<i>Egyik felül,</i>	<i>Egyik alul,</i>
<i>Másik alul,</i>	<i>Másik felül,</i>
<i>És a helyzet</i>	<i>Aki alul,</i>
<i>Jobbra javul.</i>	<i>Mindig fel-ül.</i>

Hive

DR. JOHANN KAISERSCHMARN.

U. i. Az ilyen erratikus politikában az embernek elmegy a kedve az erotikus expedícióktól. Azért ez úttal egy nagy nulla sine linea.

VIZIÓ.

... Mig a nagy terem visszhangzott a vendégek zajától, a mellékterem is telni kezdett. Itt egy feketébe öltözött férfiú, majd egy mélyen beburkolt hölgyalak, ott fényes egyenruhájú tiszt suhant be. Egy hangos szó nem hallatszik, titokteljes suttogás, élénk taglejtés, a szemek villognak az álarcz mögül. Hah! egy tör csörrenése! — De hát hol vagyunk? A nihilisták gyűlésén, irredente meetingen, vagy ir összeesküvésen? De hiszen ezek az arcok olyan ismerősek! És csakugyan: ez itt Andrassy Gyula gróf, amaz Apponyi, ez itt pedig Verhovay! Semmi kétség, az ellenzék egyesült, hogy a kormányt minden áron megbuktassa. Megunták Tisza Kálmán zsarnokságát, elhatározták, hogy kipusztítják tüzzel-vasal, kerüljön bár életükbe. Igen, ezért gyűltek össze ily számosan itt... a calicot-bálon.

Horvát tartománygyűlés.

— From own own. —

Hiabavalovics Niko. T. ház! Hálátlan Magyarország! Mi 5000 esztendő óta védjük a török ellen. Kulturánk tőgyén jóllaktattuk úgy, hogy saját háztartásunk számára se maradt meg semmi. Megengedjük, hogy deficitünk törlesztése által jóvátehesse a régi mulasztást. S még ebből érdemet kovácsol magának! Soha engedékenységgel ennyire vissza nem éltek még! És még azt a rongyos végvidéket se adja ingyen. No de várj csak Magyarország! Leverünk. Egy izben ránk küldted már Dávidodat, ki egy magyar tanfolyam paritójával akarta a horvát Góliáthot homlokodon találni. De itt nem Dávid verte le az óriást, hanem Dávidot az óriás. Megint megjárom.

Nebizdráncz Mirko. Mit alkuszunk mi Magyarországgal? Horvátországot a genialitás vulkánikus tüzei majd fölvetik, Magyarországot elárasztja a big próza árvize. Tűz és víz vagyunk. S ez a kettő nem fér össze, egyiknek le kell győzni a másikat. Fel harcra! Zsviö Jellasic!

Obzorovics Pero. (Guzslicza mellett énekel.)

<i>Ó szegény horvátok,</i>	<i>Horvát macska nyávog,</i>
<i>Nyom titeket átok,</i>	<i>Horvát holló károgo:</i>
<i>A magyar ült rátok,</i>	<i>Ó szegény horvátok</i>
<i>Nincsen önállástok,</i>	<i>Nyom titeket átok. (bis)</i>
<i>Mindenütt seb tádog,</i>	

Zvonimirovics Zvonimir. Mért nem jár a horvát nemzet a civilizáció élén? Mért a magyar a szűrőbe kapaszkodik és nem engedi. Mért nem terjed Horvátország Kárpátoktól Adriáig? Mért Magyarország foglalta el jogtalanul a nekünk dukált területet. Mért volt a zágrábi földrengés? Csak azért, hogy a magyarok velünk nagylelkűsködve, minket le akarhassanak kötelezni. Mindenütt Magyarország áll utunkban. Még a tengertől is elzár. Mit csináljanak a horvát Columbusok, hogyan fedezhessenek föl Amerikákat, ha nincs kikötőjük?

Hazugevics Dragomir. Mindnyájan egytől-egyig rosztót fujtok. Én mást fogok pengetni. Parancsoljunk! Horvát Mirko, a nemzet géniusa üljön az asztalhoz s a monarchia népei mint kellnerek állják körül. « Aztán rendeljen: » Sie Michel! eine Portion Dalmatien! « ... Aztán: » Héda! Bosnischen Schweinschlögel mit kroatischem Salat! ... Majd meg: » Halloed-e Jancsi! Fiumei halászlét! Egymásután! Hajde! Aufschreiben! Ott a fehér lap! » Et caetera. Így aztán jól lakhatnánk valahogy. Amig pedig ez nem lesz így, addig lármázzunk, ordítsunk, henczegjünk és csináljunk spektakulumot. (Megtörténik..)

Reflexió.

Hogyha III. Richard király egyetlen egy lóért akart egy országot oda adni: mért ne adnánk mi oda egy országot tizenöt — horvát képviselőért?

A magyar regnikoláris deputáció.

A Tisza veszedelme.

(Előadja a híres quartett: Hignazio Elfy, a semi-magyarka; Mocsáry, a keserő magyar; Madarász József, az igaz magyar és Németh Bercezi, a művelt pogány.)

FÖRMEDVÉNY.

(Dérdurban.)

Az ágra való gazság titokban fojtogató, e haza szent verejtékjét bezesebelő intrikájának ocsmánysága beüti magát a szisztema rongyhalmazába, mint villa a trágyába!

Igen! Jól mondta a nagy mester Pityi Foksz, hogy a politika az exigenciák tudománya! Az ocsmány irigység ebbe kapaszkodik kaján körmeivel s mint hitvány eb a konczon, úgy vicсорítja undok

agyarait az önzetlen meggyőződés elvi hazafisága felé. Elkapdosná az én babéraitam is!

Az akarat tántoríthatatlan rögzött meggyőződésnek szilárdságával dörgöm oda e nemzetnek: hiba van a kréta körül! Nem elég! Egyetlen beszédemben, a melybe a mamelukok hitehagyottsága belesült, elmondtam Lujza királyné viszonyát Napoleonhoz, figyelmeztettem a nemzetet, hogy hiba van a kréta körül! Nem elég!

Most, a bezárási zárszámadás itéletnapján, rendíthetetlen tántoríthatatlansággal akartam fölemelni szavamat a nyereség díj jutalékai körül elkövetett sápolás irgalmatlan leálcázására, a midőn a mameluk ravaszság lelkiismeretlensége Prileszkivel bezáratta a gyűlést.

En diskreczióra kiadtam eszmém a »Függetlenségben« s ők szégyenszemre ismét belesültek.

Babéraitamra áhitoztok? Tudjátok-e enszerzettem babérim tömegét?

Hah! Galád fajzat! Tudd meg és semmisülj belé ennyomorultságod büzhödt fertejébe!

Tudjátok-e, mily hazafias öntudattal nyultam egykoron a honvédelmi irattár titkos okmányhalmazába? Elfeleltétek — im tépjetek babért!

Nem elég!

Láttátok-e czeglédi babéraitam gasztos kazlát, melynek egyik hatóles koszorúját az ártatlanság mezébe öltözött honleányok irántami ihlete — mondhatom — a tisztelet és bámulat petrencze rudján hordott utánam?

Elég! Merjetez hozzá nyúlni! Mint a sivatag rab oroszlanja megmarkolom haragom vasketreczét s irgalom és kegyelem nélkül a fejetekhez vágom!

— Dido, puczimvek!

Városerdei jég-karcolatok.

— Vigyázó, Laczi irkájából. —

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Semita kérdés. — Maskara bál. —

Hajahaj!

Elejibe annak a mozgalomnak! Belüllem is ki-fele böffen az igyekezet. Hadd hűttöm hát, mert megpállik, ha jazvita ájerje keresztül nem fujdogálja.

Mindéig azt hallok az uságból, mög a Nyakló indzsellér is váttig aztat kehegi, hogy aszongya: »sémita kérdés«. Nem tud megállapni benne, peig favillának elég favilla, hogy mögáhatna a trágyába, nyomnám bele!

Trágyaljuk hát az kérdést, no!

A sémita kérdés ez: »mi van eladó?« Ha tisztábbra kimagyarázza a hány hübnere van a tudománknak: magam legyek akadémikus.

Má peig én az ellen tiltakozok, hogy eztet a kérdést eedöntsik. Mer ha eedöntik, fő nem tápázkogyik többet. Ha meg fő nem tápázkogyik: ki veszi meg lábán a buzámot? Ha kitoszijjuk az hazából: kinek a képihöl törülközzön a kezünk feje? Mer a cigányba hamar bele jún az ember. Egygyet vakkant, mint a Czondrás, ha az ámbitusba tévelyedik, oszt a csizmám

orrával figyelmeztetem ódalba. De jaz zsidó csakhogy ki nem ordijja magából az ó testamentumot! Szalad a törvényhöl, megnyüzögteti a lúdfarkszöget mint a kukaczfészket; a Jehova lábáról lehúzza a csizmaszárt; a gyerekeit sorra dütögteti; a feleségivel háttal összeállnak, oszt rágyúttanak a hosszú napi vonyító zsótárra — ettül főfrissül az kebel! Eztet ugy megkivánja az igazi szittya természet, mint a savanyú káposztát, hogy kiálljon belülle a csömör. Azé nem eresztek én ki jebit az hazából. Mien is vóna ez az ország jordány nekü! Akar a tarukk zsidó nekü! Eztet is prédikátam a külköknek, hogy közibük lohajtottam. Nem tudom ellelni a hasznát az ien akadémius gyujtogatásnak. Mer mit ér az a meddő keserüség, aki az Istóczky komám hasát csikarja, ha ki nem váthassa az haza remínségeit? Pizt szaporíjjon, ne bötüt, gyujtanám meg benne mécsnek mind a tizenkét pörirattját, akivel a kályhába óvasott be tennap a Ferdi kaszinói szöga.

Mán ha jitt akadtam: fóruczantok a maskara bálba. Melegibe el is küdtem magamot abba ja kübül faragott nagy tulipántos ládába, akinek »vigadeau« francia nevet nyomtak a lapos tetejibe, de jazér magyarán csak redutt a. A Szellömöt kosztba hattam az két kék bakokba — maj ejádzogat a hotérosné öt macská-jával, amég én ide föl cziczázgatok.

Még mindéig azok a kámpicsorodott küszöbállók! Az edgyiket a nyomoruság mán kistájgeróta az régi mundérbul; a másikat meg szilvamagnak aszalta bele az inség.

— Hát a sárga csizmátokra hunnan tellik a subiczk?

kajáttok oda nekik.

— Nem lehet azt kipuczulni kirem! Remegi a pohos alázatossan. Kírtunk ujat, nem kápjunk.

— Dzsógolom a keszi nadságos úriság, igenis! nyögi az átilába hullajtott nimet, nem léhedi mekbuczolni.

— No, spódium-jelölt; meg te kulimász kandidátus, vágnék a csizmátokhoz harminczhét záptojást, hogy újabb díszre virradjon — netek egy-egy szál flóres. Ha mán a görhes csizmátok esett ki a sárgaságbul, legalább magatokat is hadd rántsalak ki!

Csak ugy bögték utánnam a hálát a tót császár lajbgárdistái.

Az ódalamat megtapogattam, ottvan-é a talmi smukk, aki nekül nem szoktam maskarás czéczóba jární. Mer bárha talmi, oan mágnyes a, hogy közelembé ranczigálja még a vinjit is.

Még az ánrítrnál jó formán ki se csosszantottam a ragyogó czipellómet; a kezem öt águ fésűjével még elegányossan fő se borzótam az üstökömöt; a tükör előtt még helyre se riszátam a frakkom — körü se kacséntottam lapossan, se högyös szemre nem vettem még egy se-lyemviganós vászonkát se: hát nem oda pákoszkodik mán hozzám egy kebedus honleánka? Hajnalig ha keresek se tanáлом páriját, oan jó főstött az anczugos földetlensige, földözném be. Rugóra járt annak minden porczi-kája; mög nem tudok az ümögi hármás határba oan bal-hát, akit a vállán meg ne öhettem vóna, oan keminy vót

Rangossan elejibe lípködök, a smukkot elő rántom, odatartom neki a csecsebecsét és aszondom:

— Szógám nassád! Fogadjá eztet az arany ékszer-számot őszinte csecsebecsülésem kifejezise gyanánt. Amien arany ez a prazlet, onan igaz az én hódolatom is. Próbálja meg.

Mög is esött az aranypróba. Csakhogy én jobban

jártam: mert nem vót ám talmi annak semmije, hacsak a hűsige nem, aki peig én tüllem mán azután ott vás-hatott meg a nyütöl — mit én bántam?

Sokan mozogtak a kecshögyikék. Csak a pofográfiaja nem vót azoknak elfödvel, a többi mind szabad szömré várt. Hát még, akinek se a fejire, se a mellyire nem jutott maszka!

A nagy mulatság hullámainak taraján ott lubiczkol felém Bugaczi Laczi, az én búfelejítő, bánatszajajtó cimborám.

— Laczi te, mondok neki, rá mutatval arra ja magyarhoni csecsencz högyekre — láttál-mán iet?

— Nem én, amöte eeválasztottak, mondá ü, oszt rugott gyerek löttem.

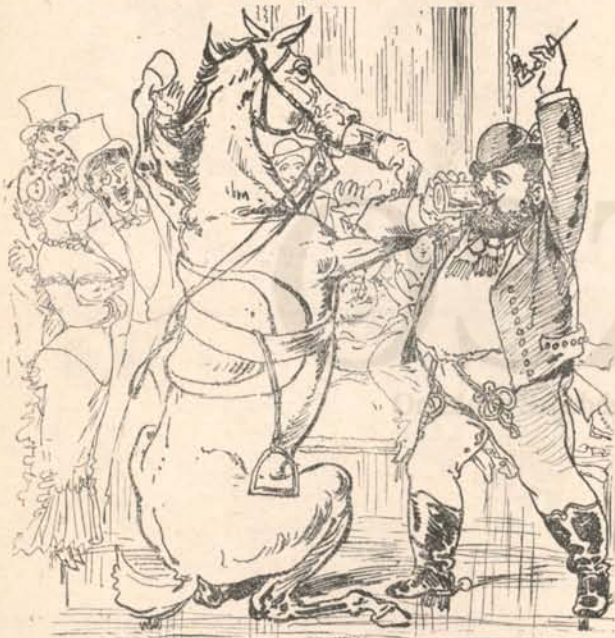
Véggig sasséroztattuk magunk előtt ezt a szömet-len vakparádét. Egy elibém tolakodó alpörös külköt fére is toszintottam, mit mutogatja a frakkos tetemit?

— Micsoda impertinenz? sivíjja a fiók jebi. Mi-vel indakalja ün eztet a erőszakot?

— Ne tüstínködj elöttem, te örök házaló ajváj-dékja, te! sugok oda neki nőmös nyugalommal; nem vagyok én kuriai bíró, hogy indok ójjam a mit cselekszek. Ezzel marékra fogtam elül a finyesre kivasalt förhe-medlijét; és mintha csak nem is paklis genge jordán, ha pakli vóna: elemeetem, oszt ugy oda temettem a Ráczy Palya bandájának a nagy böggöje mellé kis böggö-nek, hogy az tudták a cigányok is, segítséget kaptak.

nyúlós vót, maga mé ne löhetne gondony mégis nagyon ki ne hallódjon a muzsikája, nyibe egy vadonnat uj tizes bankót nyomtam, más kék papirosbú, akit a nímettel összeviremagyar bank eresztett ki világ csudájára a minap. Ugy is zörögtek osztán azok a füstösök, hogy ki nem hallatszott annak a jerúzsálemi vikony zsidráknak a szóló agáriája.

De hát, ez is ócska vígadás már. Egy vín debar-dérosnak még csak azt köptem a vörös fülibe hogy: nassád asszonyám, téhennek nem való a gatyá — akin ekkicsit megilletődött — mán a másik perczetben víg fijákeros vitt kettőnköt oda, ahun a tapintatos vizsgálló-dást nem akasztja meg semmi. Egy honi gavallér még högyibe azt is megcselekedte, hegy lúhátan gyütt be ja szalonyba. És az a telivér csikó még urassabban viseekő-dött, mint az ő telivér gazdája. Ha jaz hajdani korba lúbul teltt konzul, az ujjabb korba marhábul exczel-lenciás — mér ne lenne egy jóraivaló csikó az én bru-

derem? Móg is ittuk véle az brudert, oszt egy puha szobába megszállattuk az igazi földött mulatságot — a hajnali csöndest.

Blaháné szerződése.

— Végleges fogalmazás. —

Mi alólirottak mai napon a következő pontokban egyeztünk meg: 3

1. Blaháné a népszínháztól 20,000 frt. évi díjat huz, akképen, hogy minden hó elsején ezen összegből 3,000 frt vesz föl.

2. A népszínház Blahánénak aranyban fizet, ellenben Blaháné a népszínháznak csak ezüstben tartozik énekelni.

3. E fixumon kívül Blaháné minden föllépésért 100 arany játékdíjat huz.

4. Hétköznapokon Blaháné énekelni nem tartozik, mert a mikor ő énekelne, az ugyis ünnepnap volna.

5. Az igazgatóság Blahánét minden este négyes-fogaton viszi a színházba és a Kerepesi ut elején márvány diadalívet épített számára. Ellenben a színházból haza: kocsiját minden este 20 szál hibátlan jogászszal vonatja, fáklás kísérettel.

6. Minden előadás után az igazgató a szinpadra lép és Blahánénak arany koszorut nyújt át.

7. A népszínház igazgatója az angol konzul által kieszközöl Blaháné számára két angol térdszalagrendet harisnyakötőnek csak azért, hogy a honi ipar emel-tessék, a nevezett szalagok fölirata ez lévén: »Honi soit qui mal-y pense.«

8. A szinpad deszkáit újra megcsináltatják rózsafából, mert Blaháné nemcsak rózsafán, de rózsafára is termett.

9. Blaháné kívánatára a népszínház igazgatója a napot, holdat és csillagokat rögtön leakarjaaz égboltról ék-szernek.

10. A népszínház igazgatója Blahánét gyöngytar-honyával, aranygaluskával s briliánt palacsintával trak-tálja, rubintos borral itatja.

11. Tisza Kálmán mindennap személyesen megje-len Blaháné lever-jén és megkérdezi: hogyan sziveske-dett aludni?

12. Európa államai külön követek által képvisel-tetik magukat Blaháné udvarán.

13. Blaháné a pápa által kineveztetik Magyaror-szág védasszonyává.

14. Emberáldozatokra (kritikusokat kivéve) Bla-háné nem reflektál.

Kelt Budapesten, 1880-ban Lujza napján.

EVVA LAJOS s. k.

BLAHÁNÉ m. p.

a népszínház igazgatója.

kis isten.

Börzeviczy W. M. élczei.

Eddig »pártonkivüli« va-gyok; de ha megtesznek mi-niszternek, örömben »ma-gamonkivüli« leszek. (Emesz!)

Szélltől vártunk actiót s kaptunk actiát. (Flau!)

Nomen non est omen. Egy rendőrt fejbe ütöttek úgy, hogy ez beszakadt. A rendőrt — Jófejűnek hitták. (Nebbiich!)

Hoffmann Palival sétálok. »Mért nem felelsz már ked-ves professor, ennek a Verhovaynak arra a sok támadásra, mit ellenetek intéz?« kérdém tőle. — »Minek feleljek neki? mondá. »Annak idején ő sem felelt nekem! (Schl's enk den Orl an! Mir scheint gar, er witzelt auch!)

JELMEZ-BÁL.

— Rendezik a festők és szobrászok a műcsarnokban. —

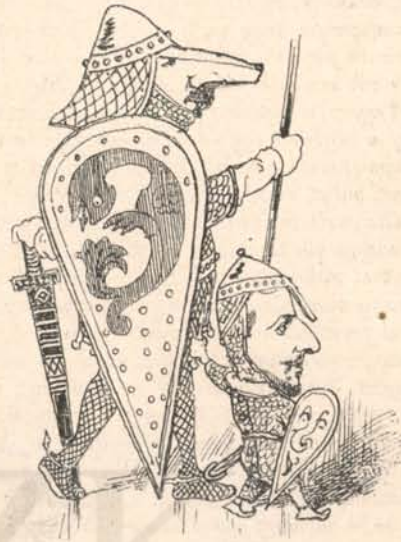

A mi derék állatfestőnk az, ki áll itt.
Nemzeti kosztümben a csarnokba állít.
Minek mondjam tovább? Hiszen kivitáglik:
Hogy ez nem lehet más, mint Hamilton-Pállik.

Csetivájo unokája — lululu!
Az „Üstökös” redigálja — csululu!

Az „Üstökös” (hajdan élzlap) — kululu!
Itt a bálon újabb célt kap; — dululu!
Hogy lenne már fügefalevél ugyan?
Hisz takarni azt kék, ami benne van —
Zululu.

Im, az öreg Hildebrand;
Vele kicsi Hadubrand.

Mögöttük vágtat kevélyen
Retenhetlen Gusztibrand.

(Még több is lesz.)

Hozzá.

Kurta kabát, szemüveg, csoszogó láb, szemtakaró fürt,
Kurta bot és nyafogás, ferbli, bilárd, makaó;
Karczolatós párbaj, abezúg, knikebájn, potya és pump,
Durva, sivár, dolyfős, henczegei, kacski modor.
Míg egyetemjáró (róván egyetemnek a táját)
Politikát gyakorol — ámdé tanulni felejt.
Vizsga előtt drukkol, mert ő neki lutri a vizsga!
S ha átsusszantá kegy vagy a sors valahogy:
Már szinekúrán jár esze s hódol a Kóbik előtt is,
Hogyha e rüt semíták helybe segítik a hőst.
Szép faj! A nyers, a riúpökös előd nyomain halad egyre —
Csakhogy a régieket egy ideál emelé:
A haza drága szerelme hévité kebleiket mind,
Tartalmát, súlyt, szint adva s a tett erejét!
Most ez a léha, svihák, tanulatlan, gyatra legénység
Torz bálványa körül valczer ütembe' kereng.
Nyelvin az r-et ritka pörögteti; gége tövéből
Fölfele nagy recsegőn húzza s imígy nyavalyog:
»Rroppántul rreizend herrzig bába — enni váló frraz!
Vagy vakog: »ó dvágám, itt a kavom — szevetem!
Polka magyart, kankán-csárdást rug, csoszva a talpán.
Jelszava: »üsd a zsidót! Antisemita vagyok!
»A haza drága reménye» nevét bitorolva: üvölt, bög;
Nappali alvást rüt éji tivornya követ.
Az apa tiszta verejtekét pazarolja a kártyán,
És »oda se!« ha hogy ont könnyet az édes anya.
Szende leányka szüz indulatát nem is érti, nem érzi,
Fojtja hig agyvelejét a garasos szerelem.
Egyszivtől szakadott testvereket ah! nem is ösmer.
Hát pedig ő: brüder, czimbora, pajti, kuszi.
Nála az ősi barátság szent köteleke zsinór csak;
Madzag, mely foszlik, hogy ha szorosbra füződ.
Ej no eredj s kösd fel magadat vele — ha nem utálja
A kócz nyakravaló és leszakad nyakadon.

II. Juvenal.

A telepítésről.

— Saját Kerkapolyntól. —

AZÁNK alvidéke a telepítésre nagyon rászorul. Nemcsak a Szapolyayak haltak ki, a Szaporayak se születnek s ennél fogva a mappán fehér hézagok keletkeznek, melyek kopaszsága azt mutatja, hogy ott sokan meg- és jól is lakhatnának. Magyarország mappá-formációja némely helyütt ép ezért hasonlít belső Afrikához, hol a lakosság sűrűsége ritkásodással pótoltatik. De ha ezek a régiók betelepítenének, csakhamar megtelnének lélekszámmal, mert a telep szóban a »tele« már benne foglaltatik: lévén a telep belseje olyan külső, mint a milyen külső lehetne annak belseje, ha külbelítésének belkültése aránylagos fordított viszonyban állanak egymáshoz.

Csak az a kérdés, milyen elem telepíttessék oda, hogy a magyarság kárát ne vallja.

Legjobb volna egy milliónyi magyarságot hozni be a régi Magyarvárból, a Kulpa vidékéről, Etelközből; de ezek hiányában más fajokat kell keresnünk.

Hollandusokat vallási tekintetből nem ajánlanék; hisz azok mynheeretikuskok s azonfelül boérok is. Egy nap tehát megtörténhetnék, hogy területüket Transvaalhoz csatolnák.

A német kitünő fajta, kivált ha elmagyarosodott és nem tud már németül. Csakhogy ilyenek Németországban nem találhatók s Magyarhonban is csak olyanformán, hogy a milyen mértékben ragadnak a magyar földhöz, a magyar nyelv úgy pattog le rólok: amit a külső adhási belső repulsiójának is nevezhetnék, ha értelme volna.

A szerbek ráczionalizmusával nem tudunk megbátározni s a tótság pedig kivált drótozással foglalkozván, igen sok tálat, bögrét, fazekat, lábast, ibriket kellene eltörnünk érettük, hogy megélhessenek. Jelszavunk lévén a törhetetlenség, abögre-föltámasztásnak e gyarmat-politikájával sem sokra mennénk.

Hátha a kinézerekkel tennénk próbát? A kulikkal! A kiktől a műveltség bizonyos mázát az ismeretes kuli mázt nem lehet elvitatni. Ezeknél, sajnos, meg az a baj, hogy nagyon sok opiumot fogyasztanak, mely czikk nálunk nehezen lévén előteremthető, telepítésük csakis ópium desiderium maradt. Ez annál sajnálatosabb, mivel a mákvirágzás igen dus minálunk. Némi rendszerrel ugyan a mákos patkó ipart lehetne értékesíteni, ha ráállana a római kuria, hogy hetenkint lenne egy karácsonyunk; amit a szent szék dogmatikus megrögzöttsége remélnünk nem enged.

India tulnépesedése alkalmas anyagul kínálja az ott elnyomott páriákat, kik főleg Alpár vidékén csakhamar értékben növekednének, alpáriákká felszállván. De bizony itt is élelmezési nehézségek állnak a terv megvalósításának utjában. Ők rizszsel élnek. Az meg nálunk kevés van. Hogy belkült természetüknél fogva alpárinál följebb nem emelkednének, szintén megakasztaná az ebbeli kísérletet.

Legjobb volna tehát a mi finn atyánkfiait tömegesen behozni, még pedig e következő módosításokkal:

1) Budenz, Hunfalvy és ifj. Szinnyi kiküldetnek Finniába, hogy ott propagandát csináljanak.

2) Minden finn települő kap egy magyar nyelvtant. Mihelyt a határozott és határozatlan módig eljutott, megengedtetik neki a bejövétel.

3) Hogy a páprikához hozzá szokjanak, naponkint gulyáshus-pörkölt és halászlé szállitmányok (conservealakban) küldetnek ki.

4) Hogy tökéletesen elmagyarosodjék, minden finn férfi egy tüzről pattant magyar menyecskét kap feleségül, minden finn nő meg egy szintonnan pattant magyar legényt férjül.

5) Nehogy pedig honvágynban szenvedjenek, Barna Ferdinánd nekik estéknént felolvass egy darabot a Kalevalából.

FALUHÁZA ELŐTT.

Biró. Ide vigyázzon ke, Mihá gazda. Az a bogár ott a szőlőtetyü, a filloxera, aki pusztítja a szőlőt. Inned rajta, a colorado bogár, aki öli az kolompért. Jó megnézze ke, hogy rá ösmérjen ke mind a kettőre.

Mihály gazda. Hát az a harmadik miféle bogár?

Biró. Az a nemzeti Nyuzsnyánszky, adófelügyelő urnak a hirdetménye.

Mihály gazda. No, ott essen bele a füleszőre bogár, meg a kalarábé bogár! Mert akit az a kettő megkimélt, ez a harmadik viszi el.

KATHEDRAI BÖLSESSÉGEK

Az eb képes embertársáért életét oda adni.

*

A Vesta-szüzek arra voltak kárhoztatva, hogy szüz életet éljenek.

*

Nem kell torkig lenni mig van, és nem koplalni, ha nincs.

*

Ime, ez az egész közet üregek által van kitöltve.

*

A m. sterno-cleido most három részből áll, nem ugy mint azs előtt hitetett.

*

Szörnyü nagy lelkesedéssel és minden humbug nélkül dolgozta azs assistens ur e praeparatumot és éppen ebben különbözsik ezs a többbitől.

*

Ha én a fejet egyenesen tartom, a mi sörnyü nevezetes.

*

Uraim, én nem vagyok nevetős mint engem gondolnak, mindjárt megmutatom, János! azs assistens ur veséjét hozza be.

*

Elhozsták Highmort, a hires sebést, és ime ő feltalálta mint láthatják azs ő barlangját, azs antr. Highmoriit.

*

Mínthogy kevesen vannak jelen, akarom tudni a hiányzókat; azsért akik hiányzsanak álljanak fel.

*

A polgári házasság némely államban régóta nem létezik.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

Nem tartok Istóczival; szükségem van még a zsidóra.

*

Egy antisemita kollegámmal találkozom. »Pajtás«, mondok, »hogyan vagytok az ügygyel? Lesz-e eredmény?« »A Jebuzeus mindenét!« feleli. »Akkora a buzgóság, hogy még a zsidók is alá akarják írni az ívet!« »Micsoda? Vigyázatok! Isten ucssa, még in n e n is kiszorítanak!«

*

Tegnap szemére vetem egy zsidó jogásznak a többek közt ezt is: »Nincs bennetek h a z a f i s á g!« »Már hogy ne volna?« felel ő indignációval, »mikor csak is azért nem csatlakozunk az antisemita mozgalomhoz, mivel n é m e t p o r t é k a!«

*

Ha az Iczigednél nem deméntárod keményen az egyetemi zsidó-hecczet, prolongációs kamatra rámege a havi gázsíd.

*

Pedig annyi az adósságom, hogy alá kellett írnom az antisemitás ívet.

*

Keressen Istóczy nevelőt és zsidófaló lesz valamennyi bölcsész; csak a jogásznak vannak elvei.

*

A kik aláírtuk az Istóczy adresszát, egy-egy darab »12 röpirat«-ot kaptunk; el is adtuk mindjárt a zsidónak és megvacsoráltunk belőle; vacsora után karonfogva jártuk be a zengerájokat egy pár héber kollegával. Így tesz az okos jogász-ember.

*

Legszaszab dolog a világon az, mikor omnibusz gázolja el az embert.

— Világra szóló bölcsesség. —

A »Máramaros« című hetilap legújabb számának vezércikke így kezdődik: »A haladás« a legújabb fogalmak egyike, s bármily visszásnak látszik is ez állítás, tagadhatlanul alig egyéb, mint a változás egy határozatlan cél felé időileg meghatározott bizonytalan eszközök által.

Ugy látszik, hogy »sokféle ember szüleményére való tekintettel való módozat következtetése az eszközletre.« (Egy körösi csizmadia mondása.)

*

F . . . 881 **;

G. M. kereskedő Tisztelt Bal Rendeszek Reszere.

S z a m l o

2 k 10 D Szapan 85 kr, 2 K Federveisz 40 kr, Gambost 10 kr, 2 K Petreulom 56 kr, 2 bosgos (olvasd: butykos) 10 kr, 4 Mili Gyertgyo 90, 2 frt 70 kr, 4 Lampo üveg 32 kr, Özveszes 4 frt 73 kr.

A „B. J.“ politikai levelezése.

Kajászó-szent-mihályi olvasó kör. Tévednek, ha azt hiszik, hogy a hírlapokban emlegetett *boérok* a magyarországi Boér-családdal atyafiságban vannak, hogy *Transvaal*, egyértelmű *Transwahl*-lal, ami a sürgöny által megrövidített német kifejezés a magyar választásoknak. De még az se áll, hogy *Fokváros* Promontor, vagy hogy *Tafelbai* a magyar táblai ülnök kurtitása.

*

Mrazovič urnak, Zágráb. Uraságod ugylátszik abban a véleményben van, hogy Magyarország Horvátországban fekszik. Hogy ezt a nagy igazságot részletezzük, tegyük hozzá, hogy Horvátország Zágrábban, Zágráb a városházában, a városház pedig természetesen a polgármesternek, tehát önnek a zsebében van. Eszerint semmi kétség, hogy ön, Mrazovič ur, zsebében tartja Magyarországot. Zbogom!

*

Szell Kálmán, Budapest. Gratulálunk — a jelzőlogbanknak. Hogy kerül Saul a próféták, Excellenciád a gründerek közé! Vagy igaz volna az, amit rebesgetnek, hogy Exc. a *banque*-ot *banc*-nak, a *banc*-ot pedig *fauteuil*-nek olvassa? Ha ugy, sok szerencsét! Faites votre jeu monsieur, és ha elérkezettnek látja az időt, mondja hogy: *va banque!*

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Pellico. Megérdemelné a Spielberget ezért a rettenetes szójátékért. — **S. Gy.** Első kísérlete bírtató. Lássuk a többit. — **Veridicus.** Tárgynak jó s mint ilyet jegyzésbe is vettük. De a kidolgozás annál gyarlóbb. Pedig jó minta után indult. — **G. (N.-Vrd.)** Az a lakodalmas hír egyáltalán nem olyan csodabogaras, mint a hogy gondolja; sőt ügyesen és kellemesen van megírva. Megjegyzései azonban annál bővebbek az elmésség hiányában. — „**Album lap.**“ Mint e számunk mutatja, bővebben kidolgozva közöljük. — **B. A. III.** Az [első] superál van. — **H. S.** Szedegettünk belőle. — **E. D.** Talán a jövő évi hűnapnaptárunkban vesszük hasznát. — **H. F.** Amazt aktuális volta segítette oly gyorsan napvilágra. A mostani majd csak egy kis vártatva. — **K. Gy.** Helyes az újabb megszólamlás. A másikra nézve nehéz tanácsot adni. Talán az »Országvilág« hajlandó lesz közölni. — **G. S.** Nem fődözi ugyan az eredetit; de érdemes az átdolgozásra. Megpróbáljuk. — **L. Gy.** Az elsőnek sorát ejtjük; a második tréfát lapunk főállása óta épen 243-szor küldték be. Ön a 244-ik. Vivat sequens! — „**Extra.**“ Apránként kiadogatjuk. — **M. D.** Mért a szegény kárvalottat még ki is figurálni? — **F. I.** Az az eltiltott Lessing-fáklyásmenet csakugyan éles világot vet az osztrák állapotokra, de még olyanabbat a berlini rendőrség vezetője a Lessing-ünnep nagyobb kifejtése ellen. De hiszen ott semmitánnak tartják s a lakosság nagy része nem is bánta volna, ha egészen elmarad is. — **D. Zs.** Sikerült apróságok. Folytassa. — „**Bogarász.**“ Nem elég kövér. Különbek teremnek ott a szarvasmarczaliak közt. — **Egerbe.** Remélhetőleg jobb az ottani »ajkák« készítő készítője, mint a magyarsága. — **Navarra.** Nem válnak be.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.